

“อ้อ ฉันมีวันเกิดที่ห่วยแตกสุดๆเลย” ฉันบอกแม่วของฉัน เจ้านาล่า (ก็ได้ ความจริงแล้วมันก็ไม่ได้เป็นแม่วของฉันเท่ากับที่ฉันเป็นนายของมันหรือ) เราก็รู้ว่าพวกแม่วนะเป็นยังไง ความจริงพวกมันไม่ได้มีเจ้าของ พวกมันมีคนดูแลต่างหาก นั่นละความจริงที่ฉันพยายามจะมองข้ามไปให้มากที่สุด)

ยังงี้ก็เถอะ ฉันยังพูดกับแม่วต่อไปราวกับว่ามันตั้งใจฟังฉันอยู่ทุกถ้อยคำ ซึ่งก็ไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย-ย-ย-ย “มันเป็นวันเกิดวันที่สี่สิบสี่ธันวาคมที่ห่วยแตกมาสิบเจ็ดปีแล้ว ตอนนี้ฉันสุดจะชินกับมันแล้วละ ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรือ” ฉันรู้ว่าฉันเอ่ยคำพูดเหล่านั้นออกมาแค่เพื่อกล่อมตัวเองให้เชื่อตามนาล่าร้อง “มะ-มะ-อ่าว” ใส่ฉันด้วยเสียงแม่วแบบสาววัยดึกซี้หุงดจริต จากนั้นก็นั่งลงเลียจุดซ่อนเร้นของมันเอง เพื่อแสดงให้เห็นกันไปเลยว่ามันเข้าใจว่าฉันนะ ต.ล.ทั้งเพ

“เออจ้ะ” ฉันพูดต่อเมื่อฉันกรี๊ดสีเส้นเล็ก ๆ ลงบนขอบตาเสร็จ (และฉันหมายถึงเส้น เล็กจริงๆนะ การเขียนตาจนทำให้ตัวเองดูเหมือนเร็กคูนสยองขวัญนะไม่เหมาะกับฉันเลยสักนิด ที่จริงมันก็ไม่เหมาะกับใครทั้งนั้นแหละ) “ฉันจะได้รับของขวัญจากผู้หวังดีก่องใหญ่ซึ่งก็ไม่ได้เป็นของขวัญวันเกิดจริงๆหรือ แต่เป็นของแนวคริสต์มาสๆมากกว่า เพราะคนมักจะพยายามรวบวันเกิดของฉันเข้ากับวันคริสต์มาส ซึ่งพูดจริงๆนะว่ามันไม่เข้าท่าเลย” ฉันสบตาสีเขียวโตของนาล่าในกระจก “แต่เราก็จะยิ้มและแสร้งทำเป็น

รับได้กับของขวัญวันคริสต์เกิดมาสต์เดิมๆ เพราะคนทั่วไปไม่เข้าใจหรือกว่าพวกเขาจะรู้ว่าวันเกิดเข้ากับวันคริสต์มาสต์ไม่ได้ อย่างน้อยก็ไม่ได้สำเร็จด้วยดีแน่ๆ”

นาล่าจาม

“ฉันก็รู้สึกกับเรื่องนี้แบบนี้แหละ แต่เราจะต้องทำตัวดีๆ เพราะถ้าฉันพูดอะไรออกไปมันจะยิ่งแย่งลงกว่าเดิมอีก แล้วฉันก็จะได้ของขวัญเลี้ยงเครื่อง และทุกคนก็จะอารมณ์เสียและทุกอย่างก็จะน่ากระอักกระอ่วนไปหมด” นาล่าดูไม่เชื่อนัก ฉันจึงฟังความสนใจไปที่เงาสะท้อนของตัวเอง ที่แรกฉันนึกว่าฉันอาจจะเขียนอายุไลเนอร์หนักมือไป แต่พอมองใกล้ๆ ถึงได้รู้ว่าสิ่งที่ทำให้ดวงตาของฉันดูโตและคมเข้มไม่ใช่ของธรรมดาๆ อย่างอายุไลเนอร์ แม้ฉันจะถูกประทับรอยเพื่อให้กลายเป็นแวมไพร์มาได้สองเดือนแล้ว แต่รอยสักสีโพลีนิรูบจันท์สีม่วงกลางหน้าผากและความละเอียดอ่อนของลายเส้นอ่อนช้อยซึ่งพันเกี่ยวกันล้อมกรอบใบหน้าฉันก็ยังคงทำให้ฉันประหลาดใจได้อยู่ดี ฉันลากปลายนิ้วไปตามลายเส้นรูปก้นหอยสีน้ำเงินดูจัญมนี จากนั้นก็ดึงคอเสื้อวอตเตอร์สีดำที่กว้างอยู่แล้วลงแบบแทบจะไม่รู้ตัวจนมันเผยให้เห็นไหล่ข้างซ้าย ฉันสะบัดศีรษะครึ่งหนึ่งเพื่อปิดผมยาวสีเข้มไปด้านหลัง จะได้มองเห็นรอยสักรูปร่างประหลาดที่เริ่มขึ้นตั้งแต่ต้นคอแล้วแผ่ขยายไปตามไหล่ เรื่อยลงไปจนถึงสองข้างแนวกระดูกสันหลังจนถึงบั้นเอว และเหมือนเช่นทุกครั้งภาพรอยสักของฉันยังคงสร้างความตื่นเต้นเร้าใจที่ประกอบด้วยความพิศวงผสมกับความกลัวให้ฉันได้อยู่เสมอ

“เธอไม่เหมือนคนอื่น ๆ” ฉันกระซิบกับเงาสะท้อนของตัวเอง จากนั้นก็กระแอมไอแล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงกระฉับกระเฉงเกินจริง “แต่ถึงไม่เหมือนคนอื่นก็ไม่เห็นจะเป็นไร” ฉันกลอกตากับตัวเอง “อะไรก็ช่างเถอะ” ฉันแหงนมองขึ้นไปเหนือศีรษะ กิ่งประหลาดใจที่มันไม่ปรากฏให้เห็น คือฉันรู้สึกได้เลยนะว่าช่วงเดือนที่ผ่านมามีเมฆดำก้อนมหึมาลอยตามฉันอยู่ตลอด “เฮ้อ ฉันละแปลกใจจะมัดที่ฝนไม่ตกในนี้ แต่นั่นก็ดีสำหรับผมฉันมากใช้ไหมล่ะ” ฉันประชดไปเงาสะท้อนของตัวเอง จากนั้นก็ถอนใจแล้วหยิบซองที่ฉันวางไว้บนโต๊ะขึ้นมาดู ตรงที่อยู่ผู้ส่งมีตัวอักษรनुสนีทองสองประกายเป็นคำว่า

ครอบครัวเฮฟเพอร์ “น่าหดหู่ชะไม่มี...” ฉันพิมพ์

นาล่าจามอีกครั้ง

“ถูกของแคะ รีบจัดการให้มันจบๆ ไปเลยดีกว่า” ฉันแกะซองอย่างไม่เต็มใจแล้วดึงการ์ดออกมา “โอ๊ย กรรม นี่แยกกว่าที่ฉันคิดซะอีก” บนด้านหน้าการ์ดมีรูปกางเขนไม้ขนาดยักษ์อยู่หนึ่งอัน และตรงกลางไม้กางเขนก็มีกระดาษหน้าตาเหมือนม้วนหนังสือโบราณตอกติดอยู่ (ด้วยตะปูแป้นเหล็ก) บนกระดาษมีข้อความเขียนไว้ (แน่ละว่าเขียนด้วยเลือด) ว่า **พระองค์คือ เหตุผลของเทศกาล** ส่วนด้านในการ์ดเป็นตัวพิมพ์ (ด้วยตัวอักษรสีแดง) ว่า **สุขสันต์วันคริสต์มาส** ข้างใต้นั้นเป็นลายมือแม่ฉัน เขียนว่า **แม่หวังว่าลูก** จะกำลังระลึกถึงครอบครัวในระหว่างช่วงเวลาแห่งความศักดิ์สิทธิ์ของปีนี้ **สุขสันต์วันเกิด รัก จากแม่และพ่อ**

“ข้าซากชะมัด” ฉันบอกนาล่า ปวดท้องจัง “แล้วหมอนั้นก็ไม่ใช่พ่อฉันซะหน่อย” ฉันฉีกการ์ดออกเป็นสองส่วนแล้วโยนลงตะกร้าขยะ จากนั้นก็ยื่นจิ้งเษกกระดาษนั้น “ถ้าพ่อแม่ไม่เมินฉัน พวกเขาก็โดนฉัน แต่ฉันชอบถูกเมินมากกว่า”

เสียงเคาะประตูทำให้ฉันสะดุ้ง

“โซอี้ ทุกคนอยากรู้ว่าเธออยู่ที่ไหนนะ” เสียงของเดเมียนดังผ่านประตูเข้ามาได้อย่างง่ายดาย

“เดี๋ยวละ จวนจะเสร็จแล้ว” ฉันตะโกน สลัดความฟุ้งซ่านออกจากใจแล้วมองเงาสะท้อนตัวเองอีกรอบหนึ่ง ก่อนตัดสินใจที่จะเปิดหัวไหล่ทิ้งไว้แบบนั้นเพื่อเป็นการป้องกันตัวเองอย่างเต็มที่ “รอยประทับของฉันไม่เหมือนของคนอื่นๆ มันคงทำให้ผู้คนส่วนใหญ่มีอะไรให้จดจำระหว่างที่พวกเขาคุยกัน” ฉันพิมพ์

จากนั้นฉันก็ถอนใจ ปกติฉันไม่ใช่คนอารมณ์บูดขนาดนี้ละ แต่เพราะวันเกิดแยะๆ ของฉัน พ่อแม่แยะๆ ของฉัน...

ไม่ละ ฉันโกหกตัวเองต่อไปไม่ได้แล้ว

“อยากให้สตี้วี เร อยู่ที่นี่ด้วยจัง” ฉันกระซิบ

ซึ่งก็นั่นแหละ คือสิ่งที่ทำให้ฉันตีตัวออกห่างจากเพื่อนๆ (รวมทั้ง

บรรดาแฟนหนุ่มทั้งคู่เลยนะแหละ) ตลอดเดือนที่ผ่านมาแล้วทำตัวเสมือนเมฆฝนมัวชัวน่ารังเกียจก้อนใหญ่ ฉันคิดถึงเพื่อนรักซึ่งเป็นอดีตเพื่อนร่วมห้องคนที่ทุกคนได้เห็นกับตาว่าเธอตายเมื่อหนึ่งเดือนก่อน แต่เป็นคนที่ฉันรู้ว่าความจริงแล้วเธอถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นผีดิบแห่งรัตติกาลต่างหาก ไม่ว่านั่นจะฟังดูน่าเศร้าหรือเหมือนหนังเกรดบีห่วยๆ แค่นั้นก็เถอะ ความจริงก็คือเวลานี้ ซึ่งเป็นเวลาที่สตีวี เร ควรจะสนุกสนานเรื่อยเปื่อยอยู่กับกิจกรรมประจำวันเกิดเหี้ยๆ ของฉันที่ชั้นล่าง แต่เธอกลับกำลังกบดานอยู่ที่ไหนสักแห่งในอุโมงค์เก่าใต้หัลซา สมคบคิดแผนร้ายร่วมกับพวกผีดิบตัวประหลาดน่าขยะแขยงตัวอื่นๆ ซึ่งสุดแสนจะชั่วช้าและก็มีกลิ่นเหม็นสุดๆ ด้วย

“เอ่อ ซี เธอไม่เป็นไรใช่ไหม” เสียงของเดเมียนเรียกมาอีกครั้ง ชัดจังหวะความคิดฟุ้งซ่านของฉัน ฉันซ่อนตัวเจ้านาล่าที่กำลังบ่นมึนงงขึ้นมา เลิกสนการ์ตอวยพรวันคริสต์เกิดมาสุดท้ายจากพ่อแม่ แล้วรีบก้าวออกประตูจนเกือบจะชนเข้ากับเดเมียนที่มีสีหน้าเป็นกังวล

“โทษที่...โทษที่...” ฉันพิมพ์่า เขาก้าวเข้ามาประชิดตัวฉันพร้อมกับเหล่มองฉันแวบหนึ่ง

“ฉันไม่เคยรู้จักใครที่ไม่ตื่นตื่นกับวันเกิดตัวเองเท่าเธอมาก่อนเลยนะ” เดเมียนบอก

ฉันวางนาล่าที่กำลังตื่นชุลุกชลักลงแล้วยกไหล่ พยายามจะยิ้มอย่างไม่ใส่ใจ “ฉันแค่นี้ก็เอาไว้นะ เผื่อว่าตอนแก่หง่าเห็งอกหรือแบบว่าสักสามสิบฉันจะต้องโกหกเรื่องอายุตัวเอง”

เดเมียนหยุดเดินแล้วหันมามองหน้าฉัน “โอเค-ค-ค-ค” เขาลากเสียงยาว “เราต่างก็รู้ว่าแวมพ์อายุสามสิบนะดูเผินๆ ก็เหมือนอายุสักยี่สิบนี่แหละ แถมยังออกจะฮือต ที่จริงแวมพ์อายุร้อยสามสิบก็ยิ่งดูเผินๆ เหมือนอายุสักยี่สิบและก็ออกจะฮือตเหมือนกัน ดังนั้นประเด็นเรื่องโกหกอายุตัวเองอะไรนั้นนะไม่ถือเป็นประเด็นอยู่แล้ว นี่เธอเป็นอะไรกันเน”

ระหว่างที่ฉันลังเล ด้วยพยายามจะคิดให้ได้ว่าฉันควรพูดอะไรดีหรือฉันสามารถบอกอะไรเดเมียนได้บ้าง เขาก็เลิกคิ้วที่ก้นมาอย่างพิถีพิถันขึ้นข้างหนึ่ง แล้วเอ่ยโดยใช้น้ำเสียงให้เหมือนครูบาอาจารย์อย่างที่สุด “เธอก็รู้ว่า

คนประเภทฉันน่าจะรับรู้อารมณ์ของคนอื่นได้ไวแค่ไหน เพราะฉะนั้นเธอควรยอมแพ้แล้วบอกความจริงฉันมาซะดี ๆ เถอะพวก”

ฉันถอนใจอีกครั้ง “เก๋อย่างพวกเธอนี้มีลางสังหรณ์แมนดีพิลึก”

“นั่นแหละเราละ บรรดาไฮโมซึ่งเป็นคนกลุ่มน้อย ผู้มีศักดิ์ศรี และมีประสาทสัมผัสดวงไว”

“คำว่าไฮโมมันเป็นคำดูถูกไม่ใช่เธอ”

“ไม่ใช่หรอกถ้าไฮโมเป็นคนใช้คำนั้นเอง ว่าแต่ว่าเธอกำลังถ่วงเวลาอยู่นะและมันก็ไม่ได้ผลด้วยจะบอกให้” เขายกมือเท้าสะโพกและเคาะเท้าจริงๆ แล้ว

ฉันยิ้มให้เขา แต่รู้ว่าการยิ้มนี้มันหายไปไม่ถึงแฉะตา จู่ๆ ฉันก็รู้สึกอยากบอกความจริงแก่เดเมียนเหลือเกิน ความรู้สึกนั้นรุนแรงจนตัวฉันเองยังประหลาดใจ

“ฉันคิดถึงสติวี เร” ฉันโผล่ออกไปก่อนจะยังปากทัน

เขาไม่ลังเลเลย “ฉันรู้” ตาของเขาดูชุ่มชื้นอย่างน่าสงสัย

และฉันก็ทนต่อไปไม่ได้ คำพูดมากมายพรุ้งพรูออกมาจากตัวฉันราวกับมีเชือกแตกอยู่ภายใน “เธอน่าจะอยู่ที่นี้! เธอคงวิ่งวนตากแต่งของประดับงานวันเกิดไปทั่วเหมือนผู้หญิงเสียสติ ดีไม่ดีกว่าจะอบเค้กเองด้วย”

“เค้กที่รสชาติแย่มาก” เดเมียนพูดพร้อมกับสูดจมูกเล็กน้อย

“ใช่ แต่มันเป็นหนึ่งในสูตรโปรดของแม่เธอนะ” ฉันใส่หางเสียงโอ้ก็เกินจริงอย่างเต็มที่ขณะพูดเลียนน้ำเสียงลูกทุ่งของสติวี เร ซึ่งมันทำให้ฉันยิ้มทั้งน้ำตา และฉันก็คิดว่าช่างประหลาดเหลือเกินที่ตอนนี้พอฉันยอมให้เดเมียนรู้ว่าความจริงฉันรู้สึกเสียใจแค่ไหนและทำไมฉันจึงรู้สึกอย่างนั้น รอยยิ้มของฉันกลับฉายขึ้นไปถึงแฉะตาได้

“แล้วคุณแฝดกับฉันก็คงหงุดหงิดเพราะเธอจะต้องดึงดันให้เราทุกคนสวมหมวกวันเกิดแหลมๆ ที่มียางยึดรัดใต้คางแหงๆ” เขาตัวสั่นด้วยความสยของขวัญแบบไม่ได้เสแสร้งเท่าไรนัก “พระเจ้า หมวกพวกนั้นอัปมงคลนี่จะตาย”

ฉันหัวเราะและรู้สึกว่าการอึดอัดที่มีอยู่เล็กน้อยในอกเริ่มจะคลายตัว

ลง “มีอะไรบางอย่างในตัวสติวี เร ที่ทำให้ฉันรู้สึกดีนะ” ฉันไม่รู้ว่าคุณจะใช้
ไวยากรณ์รูปปัจจุบันจนกระทั่งรอยยิ้มคลอน้ำตาของเดเมียนเจือลง

“ใช่ *เมื่อก่อน* เธอเยี่ยมมาก” เขาพูดด้วยการเน้นคำว่า *เมื่อก่อน* เป็น
พิเศษระหว่างที่เขามองฉันเหมือนกำลังเป็นห่วงสุขภาพจิตของฉัน

ถ้าเพียงแต่เขารู้ความจริงทั้งหมดละก็ ถ้าเพียงแต่ฉันจะบอกเขาได้
ละก็

แต่ฉันบอกไม่ได้ ถ้าขึ้นบอกรไป สติวี เร หรือฉันหรือเราทั้งคู่อาจจะ
ถูกฆ่าตาย ตายแบบถาวรด้วยคราวนี้

ดังนั้นฉันจึงคว้าแขนของเพื่อนผู้เห็นชัดว่ากำลังวิตกแล้วเริ่มลากเขาไป
ทางบันไดที่จะนำเราลงไปยังห้องนั่งเล่นรวมของหอพักหญิงและไปหาเพื่อน
ของฉันที่กำลังรออยู่ (และไปหาของขวัญเพิ่ม ๆ ของทุกคน)

“ไปกันเถอะ ฉันอยากจะแกะของขวัญแล้ว” ฉันโกหกด้วยท่าทีกระตือ-
รือร้อน

“โอ๊ยตายแล้ว! ฉันรอให้เธอแกะของขวัญของฉัน *ไม่ใช่* ทว แล้ว!”
เดเมียนลละล่ำล๊ก “ฉันหาซื้ออยู่นานเป็นชาติเลยละ!”

ฉันยิ้มและพยักหน้าเป็นจังหวะระหว่างที่เดเมียนจ้อไม่หยุดเรื่อง
วิกรรมกรรมการไล่ล่าหาของขวัญอันสมบูรณ์แบบของเขา ปกติแล้วเขาจะไม่ค่อย
แสดงความเป็นเกย์ให้เห็นชัดนัก ไม่ใช่ว่าเดเมียน มาสลิน ผู้เลิกละไม่ได้เป็น
เกย์หรือกะ เขาเน้นเกย์สุดๆเลย แต่เขาก็ยังเป็นหนุ่มน่ารักตาโตตัวสูงผม
สีน้ำตาลที่ดูเหมือนจะเป็นแฟนที่ยอดเยี่ยมได้อีกด้วย (ซึ่งก็ใช่ ถ้าคุณเป็น
ผู้ชาย) เขาไม่ได้เป็นเด็กแต่ทำหน้าที่ทางกระตุงกระตึง แต่ถ้าให้เขาได้พูดเรื่อง
ซื้อป๊ิงเมื่อไรละก็ เขาเป็นต้องมีแนวโน้มจะแสดงอาการสาวแตกออกมา
เมื่อนั้น ไม่ใช่ว่าฉันไม่ชอบนิสัยแบบนั้นของเขานะ ฉันคิดว่าเขาดูน่ารักดีเวลา
เขาพูดแจ้ว ๆ ว่าการซื้อรองเท้าดี ๆ มันสำคัญแค่ไหน และตอนนั้นเองที่เสียง
คุ้ยจ้อของเขาเป็นจุดเครื่องปลอบประโลม ช่วยให้ฉันเตรียมพร้อมเผชิญหน้า
กับของขวัญแยะ ๆ ที่รอฉันอยู่ (อย่างน่าเศร้า) ได้

น่าเสียดายที่มันไม่อาจช่วยฉันให้เผชิญหน้ากับสิ่งที่กำลังกวนใจอยู่จริงๆ
ขณะที่ยังพูดเรื่องวิกรรมกรรมการซื้อป๊ิงอยู่ เดเมียนก็เดินนำฉันเข้าไปใน

ห้องกลางของหอพัก ฉันโบกมือให้สาว ๆ หลายกลุ่มที่ถือกันอยู่รอบช่องวางทีวี จอบนขณะที่เรามุ่งหน้าไปยังห้องเล็กด้านข้างซึ่งทำหน้าที่เป็นห้องคอมพิวเตอร์ และห้องสมุด พอเดเมียนเปิดประตูเพื่อนของฉันก็เปล่งเสียงประสานกัน เป็นเพลง “สุขสันต์วันเกิด” แบบร้องเพี้ยนสุดชีวิต ฉันได้ยืนาล่าซูฟอ และเห็นจากทางตาวามันถอยไปจากทางเดินแล้ววิ่งเหยาะ ๆ จากไป *ซัลลาต* ฉันคิดถึงแม่ในใจก็หวังอยากจะหนีไปกับมันก็เถอะ

พอเพลงจบ (ค่อยยังชั่ว) กลุ่มเพื่อนของฉันกรูเข้ามาห้อมล้อมฉันไว้

“สุขสันต์-สุขสันต์!” คู่แฝดพูดพร้อมกัน ก็ได้ พวกเธอไม่ใช่คู่แฝดทางสายเลือดหรอก แอริน เบตส์ เป็นสาวผิวขาวจืดจางจากทัลซา ส่วนชอนนี่ โคล เป็นสาวผิวสีคาราเมลแสนสวยเชื้อสายจาเมกาอเมริกันที่เติบโตขึ้นในคอนเนตทิคัต แต่ทั้งสองคนก็เหมือนกันอย่างประหลาดจนสีผิวและถิ่นฐานมิได้สร้างความแตกต่างอะไรเลยแม้แต่น้อย พวกเธอเป็นคู่แฝดทางจิตวิญญาณ ซึ่งใกล้ชิดกันยิ่งกว่าแค่ทางชีววิทยา

“สุขสันต์วันเกิด ซี้” เสียงหุ้มเชือกซี้ที่ฉันรู้จักดีมาก ๆ เอ่ยขึ้น ฉันก้าวออกจากการประกบกอดของคู่แฝดแล้วเดินเข้าไปในอ้อมแขนของเอริกแฟนฉันเอ่อ ถ้าว่ากันตามหลักแล้ว เอริกเป็นแฟนคนหนึ่ง ในแฟนสองคนของฉัน ส่วนแฟนอีกคนคือฮีท ซึ่งเป็นมนุษย์วัยรุ่นที่ฉันคบด้วยก่อนฉันจะถูกประทับรอยและฉันก็ไม่ควรจะคบกับเขาแล้วในตอนนั้น แต่ฉันดันแบบว่าบังเอิญดูดเลือดเขาเข้าและตอนนี้เราก็มุ่งหวังค์มนตรีใส่กันไปแล้ว เขาจึงเป็นแฟนของฉันโดยปริยาย ไซ้ มันน่าสับสน ไซ้ มันทำให้เอริกโกรธ ไซ้ ฉันคาดว่ามันวันใดก็วันหนึ่งเขาคงจะทิ้งฉันเพราะเรื่องนี้แน่

“ขอบใจนะ” ฉันพิมพ์พร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองเขา ก่อนจะถูกตริ่งด้วยดวงตาทันทีของเขาอีกครั้ง เอริกนั้นตัวสูงและร้อนแรง มีผมสีเข้มแบบซูเปอร์แมนและดวงตาสีฟ้าที่สดใสอย่างไม่น่าเชื่อ ฉันปล่อยใจอยู่ในอ้อมแขนเขา มันคือรางวัลที่ฉันไม่เปิดโอกาสให้ตัวเองได้รับบ่อยนักในเดือนที่ผ่านมา และก็อึดอ้อมอยู่กับกลิ่นน้ำหอมของเขากับความรู้สึกปลอดภัยที่เกิดขึ้นเวลาฉันอยู่ใกล้เขา พอเขาสบตาฉัน วูบแรกมันเหมือนคนอื่น ๆ หายไปจากตรงนี้กันหมดจนเหลือแต่เรา แบบเดียวกับที่เห็นในหนังไม่มีผิด แต่เมื่อฉันไม่ขยับ

ตัวออกจากอ้อมแขนเขา รอยยิ้มของเขาก็จางไปและดูประหลาดใจเล็กน้อย ซึ่งทำให้ฉันปวดใจมาก ฉันทดสอบเขามากเกินไป และเขาก็ไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่า เพราะอะไร นับพลันนั้น ฉันเขย่งปลายเท้าขึ้นแล้วจูบเขา ท่ามกลางเสียงไซโยหรือร้องตามประสาของเพื่อนฉัน

“นี่ เอริก เรอน่าจะเผื่อแผ่ของหวานฉลองวันเกิดแบบนี้ให้คนรอบข้างบ้างนะ” ซอนนี่ยกคิ้วให้แฟนของฉันที่กำลังยิ้มกว้าง

“ช่วย สูดหน่อย” แอริินว่า และเลียนแบบท่ายกคิ้วของซอนนี่ตามวิสัยปกติของคุณแฝด “มาจูบฉลองวันเกิดทางนี้บ้างเป็นไง”

ฉันกอดตาใส่คุณแฝด “เอ่อ มันไม่ใช่วันเกิดของเขานะ เธอจะจูบได้เฉพาะหนุ่มหรือสาวเจ้าของวันเกิดเท่านั้นแหละ”

“ว่า” ซอนนี่ว่า “ฉันรักเธอนะซี แต่ฉันไม่อยากจะจูบเธอหรอก”

“ขอร้องเลยไอ้เรื่องจูบกับเพศเดียวกันนะ” แอริินพูด จากนั้นเธอก็ส่งยิ้มกว้างให้เดเมียน (ซึ่งกำลังจ้องเอริกด้วยความพิศมัย) “ฉันยกเรื่องนั้นให้เดเมียนแล้วกัน”

“หือ” เดเมียนเอ่ย เห็นได้ชัดว่ากำลังพุ่มพืดความสนใจให้กับความน่ารักของเอริกมากกว่าคุณแฝด

“เอาอีกละ เราบอกว่า...” ซอนนี่ขึ้นต้น

“คนละทีม!” และแอริินก็จับประโยคให้

เอริกหัวเราะอย่างอารมณ์ดี แล้วชกแขนเดเมียนในแบบลูกผู้ชายเต็มตัว ก่อนพูดว่า “เฮ้ ถ้าฉันตัดสินใจเปลี่ยนทีมเข้าจริงๆ ละก็ นายจะเป็นคนแรกที่ได้รู้” (นี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ฉันชื่นชมเขา ที่เขาเท่สุดยอดและเป็นคนดัง แต่เขาก็ยังยอมรับคนอื่นในแบบที่พวกเขาเป็นและไม่เคยมีทัศนคติประเภทเอาความคิดตัวเองเป็นใหญ่)

“เอ่อ ฉันหวังว่าฉันจะเป็นคนแรกที่ได้รู้มากกว่านะถ้าเธอเปลี่ยนทีมนะ” ฉันบอก

เอริกหัวเราะแล้วกอดฉันพลากระชับ “ไม่ใช่เรื่องที่เธอจะต้องกังวลหรอก” ใส่หูฉัน

ระหว่างที่ฉันกำลังคิดอย่างจริงจังว่าจะแอบขโมยจูบเอริกอีกสักจูบ

ดีใหม่ ลมหมุนขนาดย่อมในคราบแฟนหนุ่มของเดเมียนที่ชื่อแจ็ก ทวิสท์ ก็ถลันเข้ามาในห้อง

“เย้! เธอยังไม่ได้แกะของขวัญ สุขสันต์วันเกิดนะโซอี้!” แจ็คโอบแขน รอบตัวเรา (ใช่ เราคือเดเมียนกับฉัน) แล้วกอดเราแน่น

“ฉันบอกนายแล้วว่านายต้องรีบหน่อย” เดเมียนพูดตอนเราผละออกจากกัน

“ฉันรู้ แต่ฉันต้องมั่นใจก่อนสิว่าฉันห่อมัน *เรียบร้อยแล้ว*” แจ็คบอก เขาวิ่งลงไปใ้ในกระเป๋าถือแบบผู้ชายที่คล้องอยู่บนแขนด้วยท่าทางกริดกราย ซึ่งมีแต่หนุ่มเกย์เท่านั้นที่จะทำได้แล้วหยิบกล่องซึ่งห่อด้วยกระดาษฟอยล์ สีแดงและติดโอบริษัณษะยับยี่สิบสี่เหลี่ยมที่ใหญ่จนแทบจะบังกล่องมืด “ฉันทำไปเองนะ”

“แจ๊คเก่งเรื่องงานฝีมือมาก” เอริกบอก “เพียงแต่ไม่ค่อยจะเก่งเรื่อง การเก็บกวาดงานฝีมือเท่าไร”

“ขอโทษที” แจ็คบอกเสียงหวาน “ฉันสัญญาว่าเสร็จงานเลี้ยงเมื่อไหร่ ฉันจะเก็บกวาดให้ทันที”

เอริกกับแจ๊คเป็นเพื่อนร่วมห้องกัน ซึ่งมันยังเป็นหลักฐานยืนยันความ เห่งเอริกมากขึ้นไปอีก เขาเป็นนักเรียนฟอร์มห้า (ในภาษาปกติก็คือเด็ก ปีสาม) แกรมเขายังเป็นหนุ่มที่ดังที่สุดในโรงเรียนอย่างไร้คู่แข่ง ส่วนแจ๊คเป็น นักเรียนฟอร์มสาม (เด็กปีหนึ่ง) เป็นเด็กใหม่ น่ารักแต่ค่อนข้างที่ม และ เป็น เกย์เต็มร้อย เอริกจะทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตที่ต้องทนอยู่กับตุ๊ดหรือหาทางที่จะ ไม่ต้องร่วมห้องกับเขาและทำให้ชีวิตของแจ๊คเหมือนตกนรกอยู่ในเคหาสน์ รัตติกาลก็ยอมไม่ได้ แต่เขาก็ลับดูแลปกป้องแจ๊คและปฏิบัติต่อแจ๊คเหมือนอีก ฝ่ายเป็นน้องชาย และเขาก็เฝ้าการปฏิบัติเช่นนี้ไปถึงเดเมียนซึ่งคบกับแจ๊ค อย่างเป็นทางการมาได้สองสัปดาห์ครึ่งแล้ว (เราทุกคนรู้เพราะเดเมียนทำ โรแมนติกจนน่าขำ แกรมยังฉลองวันครบรอบครึ่งสัปดาห์รวมทั้งวันครบรอบ หนึ่งสัปดาห์ด้วย ใช่ มันทำให้พวกเราที่เหลือสิ้นใจ ในแบบที่ดีนะ)

“ฮัลโหล! แล้วของขวัญล่ะว่าไง!” ซอนนี่บอก

“ใช่ เอกกล่องโบรมโหฬารนั้นมาที่โต๊ะวางของขวัญทางนี้แล้วให้โซอี้เริ่ม

แกะได้แล้ว” แอรินว่า

ฉันได้ยื่นแจ๊คระซิบกับเดเมียน “โบมโหฬารเธอ” แล้วก็มองเห็น
สีหน้า *ช่วยฉันที* ของเดเมียนขณะที่เขาปอบแจ๊กว่า “ไม่หอรอก มันดีเลิศ
แล้ว!”

“ฉันจะถือมันไปที่โต๊ะเองแล้วก็จะแกะมันเป็นอันแรกเลย” ฉันคว้า
กล่องมาจากเขาแล้วรีบเดินไปที่โต๊ะ จากนั้นก็เริ่มแกะโบริบระยับสี่เหลี่ยม
เส้นมที่มาจากกระดาษฟอยล์สีแดงด้วยความระมัดระวังพร้อมทั้งพูดว่า
“ฉันว่าฉันเก็บโบริบเส้นนี้เอาไว้ดีกว่าเพราะมันเจ๋งดี” เดเมียนขยิบตาให้ฉันแทน
คำขอบคุณ ฉันได้ยื่นแอรินกับซอที่หัวเราะกันคิกคักเลยหาทางเตะใครคนหนึ่ง
ในนั้นจนสำเร็จ ทำให้ทั้งคู่หุบปากลงทันที พอวางโบริบไว้ข้างๆ ฉันก็แกะ
กระดาษห่อและเปิดกล่องโบริบเล็กก่อนจะหยิบ...

โอ พระเจ้า

“ลูกแก้วหิมะ” ฉันพูด พยายามทำน้ำเสียงให้จริงจัง “ที่มีตุ๊กตาหิมะอยู่
ข้างใน” เอาละ ลูกแก้วหิมะใส่ตุ๊กตาหิมะนะ *ไม่ใช่* ของขวัญวันเกิดนะ มัน
เป็นของตกแต่งเทศกาลคริสต์มาสต่างหาก แถมยังเป็นของตกแต่งเทศกาล
คริสต์มาสที่เซयरระเบิดด้วย

“ใช่! ใช่! แล้วฟังเพลงที่มันเล่นสิ!” แจ็คบอก เขาแทบจะกระโดด
ขึ้นลงด้วยความตื่นเต้นตอนที่เขาหยิบลูกแก้วไปจากฉันแล้วไหลานที่อยู่ตรงฐาน
เพื่อให้เพลง “พรอสต์ดีโอะสโนว์แมน” ส่งเสียงกริ่งกริ่งออกมารอบตัวเรา
ด้วยทำนองอูจาตบาดตูและผิดคีย์

“ชอบใจนะ แจ็ค มันสวยมากจริงๆ” ฉันโกหก

“ดีใจที่เธอชอบนะ” แจ็คบอก “คือมันคล้ายจะเป็นธีมสำหรับวันเกิด
เธออะ” แล้วเขาก็ตัวตลายตาไปทางเอริกและเดเมียน พวกเขาสามคนฉีกยิ้ม
ให้กันเหมือนเด็กชายเกรตัวน้อยๆ

ฉันบ่นรอยยิ้มบนใบหน้า “อ้อ แหม ดีจัง ถ้าฉันแกะของขวัญ
ชิ้นต่อไปเลยดีกว่า”

“ต่อไปแกะของฉันนะ!” เดเมียนส่งกล่องนุ่มๆ ไปยาวให้ฉัน

เมื่อรอยยิ้มตรึงติดอยู่กับที่แล้ว ฉันก็เริ่มเปิดกล่อง แต่ก็อดหวังไม่ได้

ว่าอยากจะให้ตัวเองกลายเป็นแมวแล้วขู่ว่าก่อนจะวิ่งออกไปจากห้องเสีย
เหลือเกิน

๒

“ไอ้โท-ท-ท สวยจังเลย!” ฉันลูบมือไปบนเนื้อผ้าที่พับไว้ ตกตะลึงเป็นอย่างยิ่งที่ตัวเองได้รับของขวัญเจ๋งๆ เสียที

“นี่ผ้าแคชเมียร์นะ” เดเมียนบอกอย่างพอใจ

ฉันหยิบผ้าออกมาจากกล่อง รู้สึกตื่นตื้นที่มันเป็นสีเนื้อแวววาวเก๋ไก๋ แทนที่จะเป็นของขวัญวันคริสต์เกิดมาสีสีแดงหรือเขียวที่ฉันมักจะได้รับเป็นประจำ แต่แล้วฉันก็ชะงักเมื่อตระหนักว่าตัวเองตื่นตื้นเร็วเกินไปแล้ว

“เห็นลายปักตุ๊กตาหิมะตรงปลายสองด้านนั้นหรือเปล่า” เดเมียนถาม “สวยเลยใช่ไหมล่ะ”

“จ๊ะ สวยเลยละ” ฉันตอบ แน่นอน สำหรับคริสต์มาสนะพวกมันสวย แต่สำหรับของขวัญวันเกิด เอ่อ ไม่นักหรอกนะ

“โอเค ต่อไปก็ตาเรา” ซอนี่พูดพร้อมทั้งยื่นกล่องใบใหญ่ที่ห่อแบบลวกๆ ด้วยกระดาษพอยล์สีเขียวด้านคริสต์มาสมาให้ฉัน

“แต่เราไม่ได้ทำตามธีมตุ๊กตาหิมะหรอก” แอรินว่าพลางนิ้วหน้าใส่เดเมียน

“ใช่ ไม่มีใครบอกเราเลย” ซอนี่ก็นิ้วหน้าใส่เดเมียนเหมือนกัน

“ไม่เป็นไรจ๊ะ!” ฉันพูดแบบออกจะเร็วและกระตือรือร้นเกินไปนิด จากนั้นฉีกกระดาษห่อออกจนถึงในกล่อง ข้างในนั้นมียางไม้ทำรูปตุ๊กตาหิมะสีดำคู่หนึ่งซึ่งคงจะเจ๋งและเก๋และเลิศเป็นที่สุด...ถ้ามันไม่มีต้นคริสต์มาสพร้อมเครื่องประดับสีแดงและทองที่เย็บติดอยู่ตรงข้างไม้ตุ๊กตาแต่ละข้างด้วยด้ายหลากสี

ซึ่ง จะ สวม ได้ ก็ แต่ ใน ช่วง คริสต์มาส เท่านั้น และนั่นก็ทำให้มันเป็น
ของขวัญวันคริสต์เกิดมาที่แสนจะหายากๆ

“อ้อ ขอบใจนะ” ฉันพยายามจะชม “มันน่ารักจริงๆ”

“เราใช้เวลาเป็นชาติเลยนะกว่าจะหามาได้” แอรินบอก

“ช่วย รองเท้าบู๊ตธรรมดาๆ ไม่เหมาะกับคุณหนูผู้เกิดวันที่ยี่สิบสี่หรือ”
ตอนนี้ว่า

“ไม่เหมาะแน่นอน นู๊ตหนังสั้นเข็มสีดำเรียบๆ แบบเดิมๆ ไม่มีทาง
เหมาะอยู่แล้ว” ฉันพูด รู้สึกอยากจ้องให้ชะมัด

“เฮ้ ยังเหลือของขวัญอยู่อีกชิ้นนะ”

เสียงของเอริกดึงฉันขึ้นจากหลุมดำแห่งความหดหู่อันเกิดจากของขวัญ
วันคริสต์เกิดมา “เอ๊ะ มีอย่างอื่นด้วยหรือ” ขอให้น้ำเสียงของฉันที่บ่งบอก
ว่า “เอ๊ะ ยังมีของขวัญที่ไม่ใช่ของขวัญที่แสนจะน่าเศร้าชิ้นอื่นด้วยหรือ”
ได้ยินแค่นี้หูของฉันคนเดียวก็เกิด

“ใช่ ยังมีอย่างอื่นอยู่อีกชิ้นนะ” เขาส่งกล่องทรงสามเหลี่ยมใบเล็กจิ๋ว
มาให้ฉันด้วยท่าที่คล้ายกับจะเขิน “ฉันหวังจริงๆว่าเธอจะชอบมัน”

ฉันเหลือบมองกล่องใบนั้นก่อนจะยื่นมือไปจับและก็แทบจะกรี๊ดด้วยความ
ประหลาดใจระคนยินดี เพราะที่เอริกกำลังถืออยู่คือกล่องของขวัญห่อ
ด้วยกระดาษสีเงินและทองซึ่งมีสติ๊กเกอร์ร้านอัญมณีมู๊ดดี้ส์โฟนเปะอยู่ตรงกลาง
อย่างหรูหรา (ฉันสาบานได้ว่าฉันได้ยินเสียงเพลง “ฮัลเลลูยาห์คอรัส” ค่อยๆ
ดังขึ้นมาจากที่ไหนสักแห่งจริงๆ)

“นี่มันของร้านมู๊ดดี้ส์นี่!” เสียงฉันแทบขาดหายใจ แต่ฉันก็ห้ามตัวเองไม่ได้

“หวังว่าเธอจะชอบมันนะ” เอริกยิ้มพลางยกมือขึ้นและยื่นกล่องใบเล็ก
สีเงินและทองที่เหมือนเป็นสมบัติวิบวาบให้ฉัน

ฉันนึกกระดาษห่อแสนสวยออกจนเจอกล่องกำมะหยี่สีดำภายใน
กำมะหยี่ ฉันพูดจริงนะ กำมะหยี่ของแท้เลย ฉันกัดปากตัวเองไม่ให้หลุด
หัวเราะคิก จากนั้นก็ลั่นหายใจ แล้วเปิดมัน

สิ่งแรกที่ฉันเห็นคือสร้อยทองคำขาววาววับ ขณะที่ฉันเป็นสุขจนพูด
อะไรไม่ออก สายตาฉันก็ไล่ตามสายสร้อยลงไปจนถึงไข่มุกงามหลายเม็ดที่วาง

อิงแอบอยู่ในผ้ากำมะหยี่ กำมะหยี่! ทองคำขาว! ไข่มุก! ฉันสูดอากาศเข้าปอดเพื่อเตรียมจะพาลำคำชมไปว่า *โอ๊ยตายแล้ว ขอบคุณนะเอริก เธอเป็นแฟนที่ดีที่สุดในโลกเลย* แต่ก็ดันสังเกตเห็นเสียก่อนว่าไข่มุกนั้นมีรูปร่างประหลาดยังไงอยู่ พวกมันมีตำหนิหรือเปล่า ร้านอัญมณีมูตัสส์ที่ทรูเลียสและแพงเหลือเชื่อหลอกต้มแฟนฉันหรือ แต่แล้วฉันก็ตระหนักว่าสิ่งที่ฉันกำลังมองเห็นคืออะไร

ไข่มุกเหล่านั้นถูกจัดให้เป็นรูปตุ๊กตาทิมะ

“เธอชอบมันไหม” เอริกถาม “ตอนฉันเห็นมันนะ ฉันรู้เลยว่าเจ้านี่เกิดมาเพื่อเป็นของขวัญวันเกิดสำหรับโซอี้ ฉันต้องซื้อให้เธอให้ได้”

“อ้อ ฉันชอบจ้ะ มัน เอ้อ แหวกแนวดี” ฉันพูดออกไปจนได้

“เอริกนี่แหละที่เป็นคนต้นคิดเรื่องธิมตุ๊กตาทิมะ!” แจ็คร้องบอกอย่างรำเริง

“แหม มันก็ไม่ได้เป็นธิมอะไรขนาดนั้นหรอก” เอริกบอก แก้มของเขากลายเป็นสีชมพูเร็ว “ฉันแค่คิดว่าไม่เหมือนใครตินะ ไม่เหมือนพวกหัวใจหรืออะไรธรรมดาอย่างที่ใครๆเขาก็ได้กัน”

“โซอี้ หัวใจหรืออะไรพวกนั้นนะเป็นของขวัญวันเกิดที่ธรรมดาจะตายใครจะไปอยากได้ของแบบนี้” ฉันพูด

“ให้ฉันสวมให้เธอนะ” เอริกบอก

ฉันทำอะไรอื่นไม่ได้นอกจากรวบรวมไปให้พันทางและให้เอริกมาข้างหลังเพื่อเกี่ยวตะขอสร้อยเส้นบางไว้รอบคอฉัน ฉันรู้สึกได้เลยว่ามีตุ๊กตาทิมะห้อยถ่วงแถมยังไ้รู้ความเป็นเทศกาลจนน่าเกลียดอยู่เหนือร่องอกฉันพอดี

“น่ารักจัง” ซอนี่ว่า

“แถมยังแพงมากอีกต่างหาก” แอริพูด คู่แฝดทั้งสองพยักหน้าเห็นพ้องในท่าเดียวกัน

“มันเข้ากับผ้าพันคอของฉันเป๊ะเลย” เดเมียนบอก

“แล้วก็ลูกแก้วหิมะของฉันด้วย!” แจ็คเสริม

“เป็นวันเกิดธิมคริสต์มาสสุดๆ” เอริกพูดพลางมองคู่แฝดแบบเหนียมๆ ซึ่งพวกเธอก็ตอบกลับด้วยรอยยิ้มให้อภัย

“ใช่ ใช่ มันเป็นวันเกิดซิมคริสต์มาสจริง ๆ เลย” ฉันบอกพลางเอานิ้วคลำตุ๊กตาทิมะไข่มุก จากนั้นก็ฉีกยี่มอันแสนสดใสและสุดท้ายจะเสแสร้งให้ทุกคน “ขอบคุณนะทุกคน ฉันซาบซึ้งใจมากเลยที่พวกเธอทุ่มเวลาและความพยายามเพื่อหาของขวัญแสนพิเศษแบบนี้ ฉันพูดจริง ๆ นะ” และฉันก็หมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ ฉันอาจจะซิงซังของขวัญ แต่เจตนาที่อยู่เบื้องหลังของเหล่านั้นเป็นคนละเรื่องกันอย่างสิ้นเชิง

เพื่อนผู้ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนของฉันต่างขยับเข้ามาแล้วเราทุกคนก็ทำท่ากอดกันเป็นกลุ่มแบบเก๋ๆ กังๆ ซึ่งทำให้เราพากันหัวเราะ ทันใดนั้นประตูก็เปิดพลว่และแสงจากห้องโถงก็ส่องประกายลงบนผมสีบลอนด์จัดฟูฟ่อง

“อ๊า”

โชคดีที่ปฏิกริยาตอบสนองจากการกำลังจะกลายเป็นแวมไพร์ของฉันนั้นค่อนข้างไวไม่น้อย ฉันจึงรับกล่องที่หล่อนโยนมาให้ฉันได้

“มีพัสดุมาถึงเธอตอนที่เธอมาหลบอยู่ที่นี่กับฝูงพวกที่มของเธอน่ะ” หล่อนเยาะ

“ไปให้พ้นเลยแอโพรไดที ยายแม่มด” ซอนี่ว่า

“ก่อนที่เราจะเอาน้ำมนต์สาธิตให้เธอละลาย” แอรินต่อ

“เอาเถอะ” แอโพรไดทีพูด หล่อนทำท่าจะกลับหลังหันออกไป แต่กลับหยุดชะงักแล้วส่งยิ้มกว้างใสซื่อให้ฉันก่อนพูดว่า “สร้อยคอตุ๊กตาทิมะสวยดีนี่” เราสบตากัน ฉันสาบานได้เลยว่าหล่อนขยิบตาให้ฉันด้วยก่อนจะสะบัดผมแล้วเดินลี้จากไป โดยมีเสียงหัวเราะของหล่อนลอยตามหลังไปราวกับสายหมอก

“ยายนั่นมันร้ายกาจจริงๆ” เดเมียนพูด

“เธออาจจะคิดว่าเขาได้รับบทเรียนแล้วตอนที่เธอยึดกลุ่มบุตรแห่งความมืดมาจากเขา และเนเฟอเร็ตก็ประกาศว่าองค์เทวีได้ถอดถอนพรสวรรค์ของท่านคืนจากเขาแล้ว” เอริกบอก “แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่มีวันเปลี่ยนแปลงได้หรอก”

ฉันตัวตึงตามองเขา *นี่นะหรือคือคำพูดของเอริก ไนต์ แฟนเก่าของหล่อน* ฉันไม่จำเป็นต้องเอ่ยคำเหล่านั้นออกมาดังๆ ฉันรู้ได้จากการที่เอริกريب

หลบสายตานั้น ว่าเขาอ่านมันจากแวตาค้นออกได้อย่างง่ายดาย

“อย่ายอมให้หล่อนป่วนวันเกิดของเธอนะ ซี” ซอีนีบอก

“อย่าไปสนยายแม่มดใจร้ายเลย ใครๆก็ทำอย่างนี้ทั้งนั้น” แอรินพูด

แอรินพูดถูก ตั้งแต่ความเห็นแก่ตัวของแอฟโรไดท์ทำให้หล่อนถูกปลดออกจากการเป็นผู้นำกลุ่มบุนตรีแห่งความมืดซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่ทรงเกียรติที่สุดของโรงเรียนต่อหน้าธารกำนัล และตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มบุนตรีแห่งความมืดตลอดจนตำแหน่งประมุขหญิงฝึกหัดได้ถูกมอบต่อให้ฉัน หล่อนก็สูญเสียตำแหน่งนักเรียนเตรียมผู้โด่งดังและมีอำนาจมากที่สุดไป เนเฟอเร็ตซึ่งเป็นประมุขหญิงของพวกเราและเป็นครูพี่เลี้ยงของฉันด้วยบอกไว้ชัดเจนว่านิกซ์ผู้เป็นองค์เทวีของเราไม่โปรดแอฟโรไดท์อีกต่อไป พุดง่าย ๆ ก็คือแอฟโรไดท์ถูกเฉดหัวลงแล้วจากจุดอันทรงเกียรติที่หล่อนเคยอยู่และได้รับการยกย่องเชิดชู

โชคไม่ดีที่ฉันดันรู้ว่าเรื่องจริงมันมีอะไรมากไปกว่าสิ่งที่ทุกคนเชื่อ แอฟโรไดท์เคยใช้นิมิตของหล่อน ซึ่งเห็นได้ชัดว่า *ไม่ได้* ถูกริบคืนไปเพื่อช่วยยายของฉันรวมทั้งฮีท แฟนที่เป็นมนุษย์ของฉัน ไซ หล่อนอาจจะทำตัวเลวร้ายและเห็นแก่ตัวระหว่างที่ช่วยเหลือก็จริง แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ยังไงตอนนี้ฮีทกับยายก็ยังมีชีวิตอยู่ และความดีความชอบส่วนใหญ่ั้นต้องยกให้เป็นของแอฟโรไดท์

อีกอย่าง ฉันก็เพิ่งรู้เมื่อไม่นานมานี้เองว่าเนเฟอเร็ตซึ่งเป็นประมุขหญิงของเรา เป็นครูพี่เลี้ยงของฉัน และเป็นแวมพ์ผู้เป็นที่เคารพสูงสุดในโรงเรียนนั้นไม่ใช่คนอย่างที่เธอแสดงออกว่าเป็น ที่จริงฉันเริ่มจะเชื่อแล้วว่าเนเฟอเร็ตอาจจะเปี่ยมไปด้วยความซื่อซื่อที่เปี่ยมอำนาจก็ได้

ความมืดไม่ได้หมายถึงความชั่วร้ายเสมอไป เช่นเดียวกับแสงสว่างก็ไม่ได้นำความดีงามมาให้เสมอไป คำพูดที่นิกซ์บอกฉันในวันที่ฉันถูกประทับรอยเล่นผ่านเข้ามาในความคิด ทำให้สามารถสรุปปัญหาเรื่องเนเฟอเร็ตได้โดยย่อ เธอไม่ใช่คนที่เธอแสดงออกว่าเป็น

แต่ฉันบอกใครไม่ได้ หรืออย่างน้อยก็บอกคนที่ยังมีชีวิตอยู่ไม่ได้ (ซึ่งที่เหลือก็มีแค่เพื่อนรักมิถิบผู้ที่ฉันไม่สามารถติดต่อกับคุณด้วยได้เลยตลอดทั้ง

เดือนที่ผ่านมา) ค่อยยังชั่วที่ตลอดเดือนที่ผ่านมาฉันก็ไม่ได้คุยกับเนเฟอร์ติเช่นกัน เธอออกเดินทางไปพักผ่อนช่วงฤดูหนาวในยุโรปและยังไม่มีการกำหนดกลับจนกว่าจะถึงปีใหม่ ฉันว่าฉันน่าจะคิดแผนออกกะนะว่าจะรับมือกับเธออย่างไรเมื่อเธอกลับมา จนถึงตอนนี้แผนของฉันยังมีอยู่แค่นั้น นั่นคือการคิดแผนให้ออก ซึ่งก็คือไม่มีแผนอะไรเลย กรรม

“นี่ อะไรรออยู่ในห้องนะ” แจ็คพูด ดึงฉันออกจากฝันร้ายในโลกกลับมาสู่ฝันร้ายในงานเลี้ยงวันคริสต์เกิดมาของตัวเอง

เราทุกคนมองหอดวงดาวสีน้ำตาลที่ฉันยังถืออยู่

“ไม่รู้สิ” ฉันว่า

“พจน์ได้ว่ามันต้องเป็นของขวัญวันเกิดอีกชิ้นแน่ๆ!” แจ็คร้อง “เปิดดูสิ!”

“โอ๊ย ตาย...” ฉันพูด แต่เมื่อเพื่อนๆ มองฉันด้วยสีหน้าสงสัย ฉันก็ทำเป็นงงวนอยู่กับการแกะห่อ ข้างในกระดาษห่อพันๆ สีน้ำตาลมีกล่องอีกใบหนึ่ง คราวนี้มันห่อด้วยกระดาษสีม่วงลาเวนเดอร์แสนสวย

“ใช่ของขวัญวันเกิดอีกชิ้นจริงๆ ด้วย!” แจ็คร้องเสียงแหลม

“สงสัยจิงว่ามาจากใคร” เดเมียนถาม

ฉันก็สงสัยเหมือนกัน และกำลังคิดว่ากระดาษแผ่นนั้นทำให้ฉันนึกถึงยายที่อยู่ในไร่ลาเวนเดอร์สุดพิเศษ แต่ยายจะส่งของขวัญมาให้ฉันทางไปรษณีย์ทำไมในเมื่อฉันกำลังจะไปพบยายในคืนนี้อยู่แล้ว

ฉันแกะไปเจอกล่องเรียบเนียนสีขาวซึ่งฉันเปิดมันออก ข้างในนั้นมีกล่องสีขาวอีกใบที่มีขนาดเล็กกว่าวางซุกอยู่ในกองเยื่อกระดาษสีม่วงลาเวนเดอร์ ฉันยกกล่องใบเล็กขึ้นจากรังเยื่อกระดาษสีม่วงลาเวนเดอร์ ใต้ก้นกล่องที่เพิ่งยกขึ้นมามีกระดาษหลายชิ้นเกาะติดเนื่องจากไฟฟ้าสถิต ฉันต้องปิดมันออกก่อนจะเปิดดู ระหว่างที่พวกมันปลิวลงบนโต๊ะ ฉันก็แหม่มองข้างในกล่องก่อนจะสุดหัวใจเหือกด้วยความตะลึง เพราะสิ่งที่วางอยู่บนกองสำลีสีขาวคือสร้อยข้อมือเงินที่สวยที่สุดที่ฉันเคยเห็น ฉันหยิบมันขึ้น ส่งเสียงโ๊ะโ๊ะอ้ออ้อกับเครื่องประดับกระจุกกระจิมที่ส่องแสงระยิบระยับ มันมีทั้งปลาดาว เปลือกหอย และม้าน้ำ โดยมีหัวใจเงินดวงเล็ก

แสนสวยคั่นอยู่ตรงกลางระหว่างจีแต่ละชั้น

“เลิศที่สุดเลย!” ฉันพูดขณะผูกไว้บนข้อมือ “สงสัยจังว่าใครส่งมาให้ฉัน” ฉันหัวเราะพลางหมุนข้อมือไปทางโน้นที่ทางนี้ให้แสงตะเกียงที่สลายตาต่อดวงตาซึ่งไวต่อแสงของนักเรียนเตรียมอย่างเราสาดส่องลงบนเครื่องเงินขัดเงาและทำให้มันเปล่งประกายราวกับอัญมณีเจียระไน “ต้องเป็นยายฉันแน่ๆ แต่ก็แปลกนะเพราะเรากำลังจะไปเจอกันในอีกแค่...” แต่แล้วฉันก็รู้สึกได้ว่าทุกคนกำลังตกอยู่ในความเงียบกริบสุดขีดที่น่าอึดอัด

ฉันมองเรื่อยเลยจากข้อมือตัวเองไปยังเพื่อนๆ สีหน้าของพวกเขามีตั้งแต่ตกตะลึง (เดเมียน) ไปจนถึงรำคาญ (คูแปด) ไปจนถึงโกรธ (เอริก)

“อะไรเธอ?”

“อ้าวนี่” เอริกพูดพลางส่งการ์ดซึ่งคงหล่นจากกล่องที่มีเยื่อกระดาษเกาะอยู่มาให้ฉัน

“อ้าว” ฉันพูด จำลายมือหัวตๆ นั้นได้ทันที *โอัยกรรม!* มันเป็นการ์ดจากอีท หรือพูดให้ถูกก็คือแฟนหนุ่มหมายเลข ๒ ระหว่างที่อ่านข้อความสั้นๆ ฉันรู้สึกเลยว่าหน้าตัวเองร้อนฉ่าและรู้ด้วยว่ามันกำลังจะแดงแจ๋ในแบบที่ไม่น่าพิสมัยอยู่รอมร่อนี้แล้ว

ไซ สุขสันต์วันเกิดนะ!! ฉันรู้ว่าเธอเกลียดของขวัญวันคริสต์มาสแทบทุกอย่างที่พยายามจะรวบวันเกิดของเธอเข้ากับวันคริสต์มาสแค่วันไหน ฉันก็เลยส่งของที่ฉันรู้ว่าเธอจะชอบมาให้ เฮ้! มันไม่เกี่ยวอะไรกับคริสต์มาสเลยนะ! ฮี! ฉันละเกลียดเกาะเคย์แมนนี่เง่าและวันหยุดพักผ่อนสุดเซ็งกับพ่อแม่เซมัดตอนนี้นั้นกำลังนับวันรอนกว่าฉันจะได้อยู่กับเธออีกครั้ง ไว่เจอกันวันที่ ๒๖! ฉันรักเธอ!

อีท

“อ้าว” ฉันพูดซ้ำเหมือนคนปัญญาอ่อนสุดขีด “มัน เอ่อ เป็นการ์ดจากอีทนะ” ฉันอยากจะเสกให้ตัวเองหายวับไปได้เหลือเกิน

“ขอร้องละ ขอร้องเลย ทำไมเธอไม่บอกใครเลยสักคนว่าเธอไม่ชอบ

ของขวัญวันเกิดที่มีอะไรเกี่ยวข้องกับวันคริสต์มาส” ซอนนี่ถามด้วยน้ำเสียงจริงจังตามปกติของเธอ

“ใช่ เธอก็แค่พูดอะไรสักอย่างเท่านั้นเอง” แอรินบอก

“เอ่อ” ฉันท้อเอ๋ยสั้นๆ

“เราคิดว่าริมหิมะตึกตาคาหิมะเป็นความคิดที่น่ารัก แต่มันจะไม่น่ารักหรอกนะ ถ้าเธอเกลียดของที่เกี่ยวข้องกับคริสต์มาสนะ” เดเมียนบอก

“ฉันไม่ได้เกลียดของที่เกี่ยวข้องกับคริสต์มาส” ฉันทูตออกไปจนได้

“ฉันชอบลูกแก้วหิมะ” แจ็คพูดเบาๆ ทำหน้าเหมือนกำลังจะร้องไห้ “ตรงที่มีหิมะโปรยปรายทำให้ฉันมีความสุข”

“ดูเหมือนฮีทจะรู้สึกว่าเขาจะชอบอะไร” เสียงของเอริกราบเรียบและไร้อารมณ์ แต่แววตาของเขาเข้มขึ้นไปด้วยความเจ็บปวด ซึ่งทำให้ท้องไส้ฉันทรมวนแน่น

“เปล่านะเอริก ไม่ใช่แบบนี้” ฉันทรีบบอกพลาถก้าวเข้าไปหาเขา

แต่เขากลับถอยกรูดอย่างกับฉันเป็นโรคภัยแรงอะไรสักอย่างที่เขาอาจจะติดได้ ซึ่งทำให้ฉันโมโหขึ้นมาในทันใด มันไม่ใช่ความผิดของฉันนี่หาที่ฮีทรู้จักฉันมาตั้งแต่ตอนอยู่เกรดสามและรู้ปัญหาเรื่องของขวัญวันคริสต์เกิดมาสมาหลายปีแล้ว ใช่ จริงอยู่ เขารู้เรื่องราวเกี่ยวกับฉันที่คนอื่นไม่รู้ แต่มันก็ไม่แปลกอะไรนี้! ในเมื่อหนุ่มคนนั้นรู้จักกับฉันมาเจ็ดปีแล้ว ส่วนเอริกกับเดเมียนและคู่แฝดกับแจ็คเพิ่งจะรู้จักฉันได้แค่สองเดือนเอง หรืออาจจะน้อยกว่า แล้วมันเป็นความผิดฉันที่ตรงไหน

ฉันตั้งใจทำท่ามองหาพิก้าข้อมือ “ฉันต้องไปเจอยายที่สตาร์บัคส์ในอีกสิบห้า นาที ไปก่อนดีกว่า” ฉันทเดินไปที่ประตู แต่หยุดคิดหนึ่งก่อนจะก้าวออกจากห้อง จากนั้นก็หันกลับไปแล้วมองกลุ่มเพื่อน “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายความรู้สึกใครเลย ฉันเสียใจถ้าข้อความของฮีททำให้พวกเธอรู้สึกแย่ แต่นั่นไม่ใช่ความผิดของฉัน และฉันก็บอกใครบางคนไปแล้วด้วยว่าฉันไม่ชอบเลยเวลาที่คนพยายามจะรวบวันเกิดของฉันเข้ากับวันคริสต์มาส แต่คนที่ฉันบอกคือสตีวี เร”